

J. Szondy György

A 3LÁBÚ QTYA

Fekete Vincének

Gyere, menjünk ketten elvágódni,
és mentünk ketten elvágódni,
föl a szénhegy tetejébe, fekete,
lássuk merre,
rágyújtottam, és az a rosszarcú
mondta: jelentkezz a karczerben,
mert fölgyújtanád az egységet,
mit tud ő a repülésről, jelentkeztem,
ki küldött? az a rosszarcú?
akkor menj el innen, 1, 2.

Aztán röpjöl oda, mégse röpjöl,
és röpjölt oda, mégse röpjölt,
föl a szennyes égi tarlón, fekete,
lássá milyen,
elpakoltuk a zászlókat, ezentúl
más világ lesz, egy sor piros,
egy sor mintás, a más szelek
mellénk fújtak, de lobogóra
fésültük a hajunkat,
pontosan a szabadulás fél ószére
állítottuk óránk, magunk áltattuk.

Gyere, vágatassunk a láthatáron,
és vágattunk a láthatáron,
mint a mennybolt páros csíkja, fekete,
lessünk oda,
csakis a csillagos ég alatti hely,
csakis az a hely, ahol a krumplit
hámozhatjuk, hej,

minden csillag 5ágú villa,
és csak vörös fényt ver vissza,
a többivel a nép gazdálkodik.

Gyere, szívjunk be egy friss világot,
és beszívtunk egy friss világot,
mint az úrnek kétes lyuka, fekete,
fújuk szembe
régi mással,
nesze fánkkal cent kisüsti,
ülünk le a sír szélére,
szívjunk el egy Möröseit.

A TALÁLKOZÁS LEHETŐSÉGEI

SARKALATOS KÉRDÉS

Ha már nem marad egy tér sem, ahol találkozhatunk,
ahol szaladsz felém, és feléd szaladhatok én is,
ha kifognak neveinkből, majd keresünk sarkokat,
hosszú utcák sarkait, de akkor melyik utca neve
lesz „A pár találkozása utca”, azé, ahonnan
te szaladsz felém, vagy ahonnan én szaladok feléd?
Megvan minden saroknak a maga keresztje, látod.

LEVEGŐ

Biciklivel érkeztem hozzád, a nagybátyám vastagvázú
biciklijével, az enyémet elvitte a testvérem, az övét
meg a rozsdá, aztán jól kösd le, fiam, szólt utánam
bátyám, és jól lekötöttem az udvarodon, de láttam,
kissé lágy a hátsó gumi, ezért kértem egy pumpát tőled,
menj, kérj apámtól, úgylis ott tesz-vesz a garázsban,
mondtad, a benzinkútnál szoktam, menj hátra
az öregekhez a nyári konyhába, hátha van náluk,

mondta apád, hej, fiam, mi nem foglalkozunk ilyesmivel,
mondta nagyapád, pedig kedvelt engem, ahogyan apád is,
aztán kimenten, biciklim eloldtam piros almafádtól,
csöndesen betettem magam után a kaput – ugyan mit
keresek én itt, ahol egyik ősöd sem ad nekem levegőt.

CSOMAG

Ha csak egy kicsit is korábban kelsz,
nem kerülsz elé a sorba, nem látom
meg nyakad nekem rendelt ívét,
sem gömbölyű kellékeid hömpölygését,
csak a soha sötét kérdéseim csüngnek,
nem értem, miért zavar, ha ásítasz, amikor mesélek.

STAFÉTA

Én délelőttös vagyok, te délutános,
sietek megpihenni, te sietsz, mert
várnak, jövetel és elmenetel
forgószelében pácolt stafétabot
a kedvünk, amit most
átadok neked, majd este, tudom,
jó szívvel adod vissza, mert
szép hely a te lelked, hálni járok oda.

VACOGÁS

Ha kiráz a hideg, amikor rám nézel, talán eszedbe
jutnak kék szememről az egek friss szelei, a hűs
vizek nyári csobogása, vagy valami egészen más,
ha engem ráz ki a hideg, amikor rád nézek, talán
eszembe jutnak zöld szemedről a füveket horzsoló
szél hangjai, a mélybe hívó smaragd, vagy valami
egészen más, ha mindkettőnket kiráz a hideg,
amikor egymásra nézünk, talán jobb, ha felöltözünk,
hideg van, semmi más.

KÉNYSZERPÁLYA

Ha abban a tájban találkozunk,
amelyben elképzeltél engem, ahol
utakat adok a lábad alá
megfontolt nyomokkal, és aláhúzom
egy-két patakkal, fasorral, és a szádból
feltörő buborékokba én írok szavakat,
várhatóan megérkezel a tájba,
amelyben elképzeltetek.

Tájkép (assemblage, 85x110x50 cm)